

Even uw aandacht...

Deze 'smaakmaker' laat u toe kennis te maken met dit werk.

Dit tekstfragment mag niet gebruikt worden voor opvoering. Het mag niet worden gedownload, afgedrukt of verder verspreid.

Indien deze smaakmaker u bevalt, raden we u aan het volledige toneelstuk te ontlenen en te lezen voor u tot de aankoop van boekjes voor opvoering beslist.

Veel leesplezier!

EEN HECHTE SAMENZWERING

Toneelspel in drie bedrijven

door

Ineke ter Heege & Jan-Jaap Jansen

Toneelfonds J. Janssens – Antwerpen
2003
Nr.2777

OPVOERINGSRECHT

Het opvoeringsrecht wordt verkregen na aankoop van tenminste VIJF tekstboekjes bij de uitgever en na betaling van de verschuldigde opvoeringsrechten aan:

Toneelfonds J. Janssens bvba
Te Boelaerlei 107
2140 Borgerhout Antwerpen
rechten@toneelfonds.be

Bij aankoop van het verplicht aantal boekjes krijgt men van de uitgever een formulier "aanvraag tot opvoering". Op dit formulier moet men plaats en datum(s) van opvoering invullen; het moet minstens vier weken voor de opvoering(en) naar Toneelfonds J. Janssens bvba worden gestuurd. Enige tijd voor de opvoeringen ontvangt u dan van hen de factuur voor te betalen auteurs- en/of vertaalrechten

Men is volgens de Auteurswet strafbaar als men gebruik maakt van gekregen, gehuurde, geleende of gekopieerde boekjes.

Wanneer men niet voldoet aan de hier opgesomde voorwaarden, worden de geldende opvoeringsrechten met 100% verhoogd.

Voor Nederland wende men zich tot:

I.B.V.A "Holland"
Postbus 363
1800 AJ Alkmaar.

TARIEFCODE A1

BELANGRIJKE OPMERKING !

Alle rechten voorbehouden. Iedereen die toestemming verkreeg het stuk **EEN HECHTE SAMENZWERING** op te voeren moet de naam van auteur *Ineke terHeege & Jan-Jaap Jansen* vermelden in alle publicaties die n.a.v. de voorstellingen verschijnen.

De auteursnaam moet onmiddellijk onder de titel vermeld worden, in een lettertype minstens half zo groot als dat van de titel, maar minstens twee keer zo groot als dat waarin de naam van de vertaler, regisseur en spelers wordt vermeld.

Wettelijk depot D/2003/220/4

© 2003 Toneelfonds J. Janssens/Ineke ter Heege & Jan-Jaap Jansen
www.toneelfonds.be

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvuldigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

PERSONAGES

(3 dames – 2à8 heren)

VIRGINIA
VANESSA
LOUIE
LEONARD
VADER LESLEY
ANGELICA
CLIVE
LYTTON
MAYNARD KEYNES
DOKTER
DUNCAN

BEGRAFENISONDERNEMER

(Het stuk werd geschreven om gespeeld te worden door 3 dames en 2 heren)

DECOR

Door middel van simpele zetstukken en lichteffecten worden diverse locaties opgeroepen.

EERSTE BEDRIJF**Scène 1**

Muziek die overgaat in zoemend geluid van oorlogsvliegtuigen en de stem van Virginia.

Virginia

Rodmell, maart 1941.

Lieve Nessa, de oorlog houdt zijn adem in. Zes nachten zonder bombardementen. Maar ze zeggen dat de zwaarste slag nog voor de deur staat. Binnen een week of drie. En dat iedere man, iedere vrouw, hond, kat en zelfs iedere veldmuis en korenworm zich moet vastklampen aan zijn wapens, aan zijn geloof, aan alles wat maar voorhanden is. Oh God, Vanessa, dit is het uur van de kou. Het uur voor de lichten weer aangaan.

Ik kijk naar de sneeuwvlokken in de tuin. Want ik kan niet slapen. Hoe kun je ook rust vinden wanneer je je bedenkt dat we leven zonder toekomst. Met onze neus tegen een dichte deur gedrukt. Maar ik wil nog niet sterven. Ik wil ook niet ziek worden en opnieuw door een hel van medicijnen en rustkuren gaan. Ik moet kunnen schrijven en denken en bezig blijven. Want alles bestaat uit onsamenhangende brokstukken als ik niet schrijf. Virginia.

Vanessa (is opgekomen in het duister, maar haar stem klinkt eveneens op de band)

Lieve Ginia,

Wat zag je er vermoeid uit gisteren. Je mag niet ziek worden, juist nu niet. Ik moet er niet aan denken dat de Duitsers Engeland binnenvallen terwijl jij ernstig ziek bent. Wat had ik de afgelopen jaren moeten doen, als jij er niet geweest was. Om me bij de levenden te houden. Toen Julian gedood werd in die verschrikkelijke Spaanse burgeroorlog was het of mijn lichaam een gebombardeerde stad was. Mijn lijf had op de plaats waar ik mijn zoon droeg een gapend gat. Voor niemand te zien, behalve voor jou. Ik was bang dat ik nooit meer iets kon voelen, nooit meer kon schilderen. Jij hebt me weer laten lachen. Jij hebt me aan onze belofte herinnerd, jij hebt me weer het atelier ingestuurd. Dus vertrouw nu alsjeblieft ook op mij. Dus, neem wat rust en hou op met het schrobben van die vloeren. Ik bel je gauw, Vanessa.

Geluid vliegtuigen zwelt aan en wordt weer zachter. Geluid van meeuwen, van de zee.

Scène 2

In het halfduister alleen de contouren van Virginia en Vanessa. Ze dragen lantaarntjes.

Virginia (fluistert)

Vanessa!

Vanessa (fluistert)

Ja?

Virginia

Hoe zullen we beginnen?

Vanessa

Cornwall? St. Ives?

Virginia

Het begin zou zo moeten gaan: een beschrijving van een dag die begint. De zee. Golven die breken op de kust.

Vanessa

Dan wordt elk kind wakker en hoort iets...

Virginia

Een luik dat klapt tegen een slaapkamerraam.

Vanessa

... ziet iets. Een globe, een object.

Virginia

Licht in een vuurtoren dat ronddraait.

Vanessa

Zegt iets.

Virginia (geeft Vanessa een lantaarntje en fluistert)

Vanessa, Thoby...

Vanessa

Virginia, Adrian... Kom.

Virginia

Dan de zee.

Vanessa

De tuin.

Virginia

Het wordt al licht.

Vanessa

De tuin. De tuin.

Virginia

We lopen door het hek. Door de tuin.

Vanessa

Met ingehouden voetstappen.

Virginia

Er breekt iets onder onze voeten. M'n adem stukt.

Vanessa

Daar is het huis.

Virginia

Ons huis. Talland House. Cornwall.

Vanessa

Ik zie de open ramen.

Virginia

Daar zijn de stenen urnen.

Vanessa

De bank...

Virginia

De grote zonnebloemen...

Vanessa

Alles ziet eruit of we maar even zijn weggeweest.

Virginia

We mogen niet dichterbij komen en in het huis kijken... Alles zal dan weg zijn. De betovering verbroken.

Vanessa

De lampen zijn niet onze lampen. De stemmen zijn niet onze stemmen.

Virginia

We staan hier als geesten in de schaduw van de heg. Geesten die het huis blijven opzoeken waarin ze geleefd hebben.

Vanessa (kijkt haar aan en bezweert haar)

Maar we kunnen niet meer terug.

Virginia (wil doorspelen)

Laten we 't proberen.

Vanessa

We kunnen niet meer terug, omdat..

Virginia

Hoor je dat, Nessa?

Vanessa

... omdat ze er niet meer zijn. Ze zijn er niet meer...

Virginia

Wat een dof geluid. Het lijkt wel of ze kleden aan het kloppen zijn. Ja, ze zijn kleden aan het kloppen, hoor je dat. Midden in de nacht zijn reusachtige vrouwen reusachtige kleden aan het kloppen. Wat een vreselijk geluid.

Vanessa

Ze zijn er niet meer, Virginia. Papa niet, mama niet, Stella niet, Thoby niet...

Virginia

Middenin de nacht kloppen ze grote, stoffige kleden vlakbij de kust, boven de oceaan.

Vanessa

Ze zijn dood, Virginia.

Virginia

Stil. Daar komt iemand aan. Ik voel zijn adem in mijn nek.
Zijn hand om mijn keel.

Vanessa

Ze zijn dood...

Virginia

Laten we opnieuw beginnen....*(Lichtwissel. Geluid van vliegtuigen zwelt aan, zakt weg.*

Scène 3

Vanessa *(komt langs op Monks House, treft Louie aan)*

Het is nog goed koud buiten, Louie. Maar heb je ze gezien? De hele tuin is opeens geel.
In één dag tijd een tuin vol gele bloemen. De lente is begonnen.

Louie *(weet niet goed hoe ze moet beginnen en zegt)*

Zal ik uw jas aanpakken?

Vanessa

De lente is begonnen. Ongelofelijk, maar waar. Terwijl de bommen rondom ons in de velden ploffen, doet de natuur of er niets aan de hand is. En begint gewoon opnieuw.

Louie

Mevrouw eh... alstublieft, doet u effe zitten.

Vanessa

De narcissen en de boterbloemen beginnen gewoon opnieuw! Als dat geen daad van verzet is tegen die waanzinnige oorlog, wat dan wel, Louie? Zijn meneer en mevrouw Woolf nog aan het rusten?

Louie

Oh, God...

Vanessa

Louie, wat is er?

Louie

Oh mijn God, ik weet niet hoe ik... U weet natuurlijk nog niet dat...

Vanessa

Wat weet ik nog niet? *(schrikt)* Virginia? Is er iets met Virginia gebeurd? Waar is ze?
Waar is meneer Woolf?

Louie

Meneer Woolf is haar aan het zoeken.

Vanessa

Aan het zoeken? Waarom? Wat is er gebeurd?

Louie

Ik...ik.... Ik belde voor de lunch om ien uur, zoals gewoonlijk. Uw zuster kwam niet metien. Toen is meneer nog even naar boven gaan om naar het nieuws te luisteren. Tenminste, ik geloof, dat ik dat hoorde. Dat hij de radio aanzette. Opiens kwam hij naar beneden gerend. Hij zag lijkleek. Hij vroeg of ik mevrouw miskien zien het. Het zien weggaan. Maar dat het ik niet. Ik was aan het koken en het daar niet echt op let. Ik het haar wel het huis uit zien komme. Toen ik peterselie in de tuin plukte. Ze had haar jas aan en haar wandelstok bij zich. Maar ze knikte gewoon heel vriendelijk naar mij. Meneer begon haar overal in huis te zoeken, alsof ie bezeten was. Alsof hij geesten zag. 'Oh God, ik ben zo bang dat er iets met haar beurd is,' zee die en dat bleef hij steeds maar herhalen. Ik heb meneer nog nooit zo zien. Zo totaal over z'n toeren.

Hij, u, ik - we waren allemaal bezorgd over haar de letste tijd, nietwaar? Ze was ook behoorlijk van streek de letste tijd. Dan trof ik haar opeens in een kamer aan en dan was ze de vloer aan het skrobben. 'Ik moet iets omhanden hebben,' zee ze den. 'Het gaat niet zo goed met schrijven,' zee ze den.

Haar handen waren dan helegaar blauw van dat koude sop. Dan nam ik haar mee naar de keuken en dan maakte ik warme melk voor haar en liet haar zich opwarmen bij de oven. Ze liet zich meenemen als een klein kind en keek me zo hulpeloos an. Het was warm bij die oven, maar ze bleef het koud houden, ze bleef het koud houden.

Vanessa

En waar is meneer? Waar is meneer nu naartoe?

Louie (half huilend)

Hij rende de tuin in naar buiten, naar het tuinhuis en toen het hek door, het pad af... En nu is ie alweer een hele tijd weg. En ik had net vandaag op de lunchtafel wat van die mooie gele bloemen voor haar in een vaasje zet. Om haar wat op te vrolijken. Om haar te laten zien dat de lente echt begonnen is. Ik ben zo bang, mevrouw, zo bang...

Scène 4

Virginia (zit op de steiger, propt haar zakken vol met kiezelsteentjes)

Nessa! Zullen we kijken wie de meeste steentjes in zijn zakken kan doen? Nu ben ik heel zwaar. Héél zwaar. Als ik nu de zee in loop en ik laat me vallen.

Vanessa (nog half in de vorige scène)

Hou op Virginia...

Virginia

Dan verdwijn ik in de zee en dan nemen de golven me mee.

Vanessa

Straks wordt je jurk nat! Papa zal woedend zijn!

Virginia

Dat ik eerst heel zwaar ben en dan heel licht word. Dat ik zo licht en transparant word als het water. Een watermens. Dat ik dan word meegenomen naar de bodem van de zee. En dat ik dan Atlantis zie. En alle andere watermensen. (En de Griekse God Poseidon.

Vanessa

Kom terug, Virginia.

Virginia (danst)

Dat ik me net zo elegant kan bewegen als de vissen. Dat m'n mond zich net zo naïef beweegt als hun mond. Alleen hap ik niet naar eten maar naar woorden. Iedere luchtbel wordt een woord. Een transparant woord. Een groen woord. Een zout woord. Een dol-fijnenwoord. Een haaienwoord. Een walviswoord. Een koraalwoord of een schelpwoord.

Vanessa

Je mag je niet zo opwinden.

Virginia

Dat ik daar altijd wil blijven, dat ik me nog nooit zo gelukkig heb gevoeld.

Vanessa (staat op en kijkt nu pas echt naar Virginia)

En ik dan Ginia? Wat moet ik dan zonder jou?

Virginia

Je bent dan niet zonder mij. Je hoeft alleen maar naar het water te lopen. En dan moet je goed kijken. Heel goed kijken. En als je dan een dansend lichtje op het water ziet, dan ben ik dat. Dat lichtje kust je neus en je ogen. Het kust het kuiltje in je kin. En de haartjes in je nek. En je kunt het niet van je afschudden. En op een dag kom jij ook, dat weet ik zeker. Je zult ontzágwekkend mooi zijn. Nog mooier dan je nu al bent. Met prachtige kleuren. Aquamarijn en violet. En we zullen elkaar meteen herkennen. En dat we dan eindelijk gelukkig zijn.

Vanessa (verontwaardigd)

Gelukkig? Terwijl bruine modderstromen en kolkende massa's ijskoud water jou naar de zwarte drab daar beneden trekken? Ik gelukkig, terwijl jij doodsbang je ergens aan vast probeert te grijpen, boven water te komen, naar adem te happen. Je roept om hulp, maar niemand hoort je en iedere keer krijg je weer een slok van dat vieze water binnen en huizenhoge golven proberen je tegen de rotsen te gooien.

Virginia (ook verontwaardigd)

Waarom zeg je dat?

Vanessa

Als je dit verhaal thuis vertelt, gaat iedereen zich zorgen maken. Dan mag je niet meer alleen in de buurt van de zee komen.

Virginia

Maar ik vertel het toch alleen maar aan jou?

Vanessa

Je doet het niet, Ginia. Cross your fingers en zeg me na.

Virginia

Cross my fingers.

Vanessa

En zeg me na.

Virginia (giechelt)

En zeg me na.

Vanessa

Ik. Adeline Virginia Stephen...

Virginia

Ik, Adeline Virginia Stephen...

Vanessa

Word een fantastische vrouw en een beroemd schrijfster.

Virginia (lacht)

Word een fantastische vrouw en een beroemd schrijfster.

Vanessa

Niet lachen, het is bloedserieus.

Virginia

Niet lachen, het is bloedserieus.

Vanessa

En beloof eeuwig trouw te blijven aan mijn zus Vanessa.

Virginia

En beloof eeuwig trouw te blijven aan mijzelf en aan mijn zus Vanessa. (*streelt Vanessa's wang*) En nu zeg je mij na: Ik, Vanessa Stephen...

Vanessa

Ik, Vanessa Stephen...

Virginia

Word een fantastische vrouw en een beroemd schilderes.

Vanessa (lacht)

Word een fantastische vrouw en een beroemd schilderes.

Virginia

Niet lachen, het is bloedserieus. En beloof voor altijd trouw te blijven aan mezelf en aan m'n zus Virginia.

Vanessa

Beloofd!

Virginia

Cross your fingers en spuug op de grond.

Vanessa

That's not very ladylike! *(Ze kijken elkaar aan, spugen en lachen. Lichtwissel)*

Scène 5

Leonard Woolf *(komt Monks House binnen. De wandelstok van Virginia in zijn hand)*

Bij South East Bridge. De brug over de Ouse. Ik zag haar voetstappen in de klei. Ik ben alle kanten uitgelopen. Eén mijl naar het noorden vind ik haar wandelstok. Die was achter een tak van een boom blijven steken. Het was net eb aan 't worden. De politie is er snel bij. Ze zijn voortdurend aan het dreggen en aan het duiken. Ik ben de Downs opgelopen. Tot aan de ruïne. Ik heb haar daar geroepen en overal gezocht. Ze was er niet. Ik rende terug over de weilanden. De politie heeft haar niet gevonden.

Vanessa

Nòg niet, Leonard. Dat geeft hoop. Misschien is dat juist een goed teken. Wie weet loopt ze wel ergens op de Downs. Op weg naar Charleston House.

Leonard

De politie zegt dat de voetstappen niet verder liepen.

Louie *(moet huilen)*

Oh God, meneer...

Leonard

Tien dagen geleden is ze ook helemaal in de war thuisgekomen. Kletsnat. Met een verward verhaal dat ze was uitgeleden in een plas water. *(pauze)* Toen Louie voor de lunch had gebeld kwam Virginia niet meteen. Ik ben nog even naar boven gegaan om naar het nieuws te luisteren. Ze hadden het op de radio over het rantsoeneren van boter. *(Lichtwissel)*

Scène 6**Virginia** *(op de band)*

Lieve Nessa, bedankt voor je lieve brief. Je hebt in veel dingen gelijk, zoals zo vaak. Maar ik ben er zeker van dat ik weer gek word. Ik hoor voortdurend stemmen. Ik heb vreselijke hoofdpijn en kan me niet concentreren. Ze zijn er weer. Die afschuwelijke zwartharige duivels, die de witte duiven tot bloedens toe aan stukken rijten. Ik wil dat het over is. Ik kan het niet langer. Ik kan niet schrijven.

Ik kan me in deze waanzinnige oorlogstijd zelfs niet nuttig maken als vrijwilligster bij de

plaatselijke brandweer. Ze zijn bang dat die gekke vrouw de spuit op hen gaat richten in plaats van op het vuur.

Lieverd, ik wil je graag vertellen wat een fantastisch mens je bent. Wat het voor me betekent in jouw huis te komen en je daar vitaal, tussen al je geliefden, schilderend aan te treffen. Virginia. *(overgangsmuziek)*

Scène 7

Virginia

Ik Adeline Virginia Stephen wordt een fantastisch vrouw en een beroemd schrijfster. Ik begin met onze biografie. En jij maakt onze portretten voor het nageslacht.

Vanessa

Maar zò dat de werkelijkheid geen werkelijkheid is.

Virginia

Althans geen naakte, eenvoudige harde werkelijkheid. Niet de onbeschaamde realiteit van onze Victoriaanse ouders.

Vanessa (haalt een ezel en schilderspullen)

Mijn portretten laten niet gewoon onze gezichten zien, maar meer wat die gezichten voelen en denken en vermoeden.

Virginia

Ik zal mijn biografie niet beginnen zoals vader dat zou doen: Adeline Virginia Stephen en Vanessa Stephen, geboren in 1882 en in 1879, als dochters van Sir Lesley Stephen, uitgever van the Dictionary of National Biography...

Vanessa

...en volmaakte huistiran...

Virginia

... en Julia Jackson...

Vanessa

... twee keer zo intelligent, maar een volmaakt volgzame echtgenote, vrouw en moeder.

Virginia

Ne, ik zou zo beginnen. Virginia en Vanessa werden duizenden jaren geleden geboren. En vanaf het eerste moment dat ze er waren moesten ze alles onder ogen zien. Alle instincten, alle gevoelens, alle gedachten die alle vrouwen, al die duizenden voormoeders hadden verzameld. Iedere rode kruik die zij aan zij naar de Nijl werd gedragen. Iedere wee waarmee een kind ter wereld werd geperst. Iedere zucht van hun moeder. Ieder zucht van hun grootmoeder.

Hun namen staan niet op de muren van de Britse Bibliotheek. Ze zijn doorgegeven van grootmoeder op dochter op kleindochter, van medicijnvrouw op medicijnvrouw.

Vanessa (kijkt haar liefdevol aan)

Mijn hartje...

Virginia

Ja, dat zei grootmoeder altijd. 'M'n hartje.' En 'mijn lammetje.'

Vanessa

En 'mijn engeltje.'

Virginia

'Als je darmen opspelen, dan moet je...

Vanessa

'Rabarber eten.'

Virginia *(trekt een vies gezicht)*

Gruyèrekaas?

Vanessa

'Tegen obstipatie.'

Virginia

Eet geen worstjes. Die zijn gevaarlijk. En praat nooit met vreemde mannen op straat.

Vanessa

Behalve met politiemannen.

Virginia *(kijkt haar aan en vraagt)*

Laten we opnieuw beginnen.

Vanessa

We kunnen niet meer terug, Ginia

(Hard gezoem van vliegtuigen. Virginia doet haar handen over haar oren)

Vanessa *(trekt Virginia's handen weg en roept)*

Mama is dood, en papa is dood en Stella is dood en Thoby.....

Virginia *(in paniek)*

Stil. De wereld heeft zijn zweep opgeheven. Waar zal ie neerkomen? Laten we opnieuw beginnen. Alsjeblieft, Nessa? *(lichtwissel, muziek)*

Scène 8

(Vader Lesley en een begrafenisondernemer brengen een doodkist op en stellen die op en stellen zich naast de baar op)

Stem *(op band)*

Meisjes, meisjes, jullie mogen naar boven komen.

Vanessa

Hoelang is het geleden dat moeder is gestorven? Tien, twintig, dertig jaar?

Virginia

Altijd als ik eraan denk, ben ik weer 13 en jij weer 15. Onze benen worden weer meisjesbenen. Onze armen meisjesarmen. We hebben onze meisjesjurken aan.

Stem (op de band)

Jullie moeder is gestorven, meisjes. Jullie mogen nu naar boven komen.

Vanessa (pakt de hand van Vanessa)

We lopen in processie naar boven. Heel veel mensen gaan ons voor.

Virginia

De hond likt aan m'n hand. Hij wil met ons mee, maar mag niet.

Vanessa

Vader loopt snikkend langs ons. Hij roept om moeder. *(we zien Lesley het doen)*

Vader

Julia! Julia! Lieverd, waar ben je?

Virginia

Ik strek m'n armen naar hem uit. Hij ziet me niet, loopt me voorbij. Hij schreeuwt iets dat ik niet begrijp.

Vanessa

Opeens staat iedereen stil. We kunnen niet verder. Er zijn te veel mensen in de kamer.

Virginia

Daar vandaan kunnen we mama niet zien.

Vanessa

We zien wel twee verpleegsters. *(de verpleegster doet 't)*

Virginia

Eén van die twee is nieuw. Ze is pas 's middags gekomen.

Vanessa

Zij staat wèl naast het bed van onze moeder. Ze snikt het hardst van iedereen. Ze valt op haar knieën en bidt snikkend. *(ze onderdrukken allebei een slappe lach)*

Virginia

Boze blikken in onze richting.

Vanessa

We kijken beschaamd de andere kant op, de gang in.

Virginia

We zien het raampje aan het eind van de gang.

Vanessa

De regen druppelt naar beneden.

Virginia

Er schijnt zonlicht door de regendruppels heen.

Vanessa

De ene druppel na de andere glijdt naar beneden.

Virginia

Dan is het opeens helemaal stil. (*stilte*)

Vanessa

Er wordt niet meer gesnikt, niet meer gekucht, niemand schraapt z'n keel, niemand haalt meer adem.

Virginia

We zien witte duiven vliegen. ze maken geen geluid.

Vanessa

Dan is er opeens weer gezucht, geschuifel van voeten, gesnik en gesnotter in zakdoeken.

Virginia (*als vader Lesley voorbij loopt*)

Vader loopt langs ons en ziet ons niet. Hij houdt z'n armen zo uitgestrekt voor zich. Hij schreeuwt nog steeds:

Vader

Julia! Julia!

Vanessa

Alsof hij verwacht dat moeder ieder moment weer tot leven komt.

Virginia

We hebben onze moeder nog steeds niet gezien. Dit is net een scène uit een slecht toneelstuk, waarin wij niet meespelen.

Vanessa

Langzaam schuifelt iedereen de kamer weer uit en kijkt ons meewarig aan.

Virginia

Dan opeens zien we mama. We zien mama.

Vanessa

De verpleegster begint nog harder te snikken.

Virginia

Laat haar weggaan. Laat haar alsjeblieft weggaan.